

INFORME SOBRE OCI NOCTURN I CONVIVÈNCIA CIUTADANA

JUNY 2016

SÍNDIC

EL DEFENSOR
DE LES
PERSONES

INFORME SOBRE OCI NOCTURN I CONVIVÈNCIA CIUTADANA

SÍNDIC

EL DEFENSOR
DE LES
PERSONES

Síndic de Greuges de Catalunya

1a edició: Juny de 2016

Informe sobre oci nocturn i convivència ciutadana.

Maquetació: Síndic de Greuges

Imprès sobre paper ecològic

Disseny original: America Sanchez

Foto portada: © Pixabay

ÍNDEX

1. INTRODUCCIÓ: LA CONTAMINACIÓ ACÚSTICA DES DE LA PERSPECTIVA DEL SÍNDIC	5
2. MOLÈSTIES PROVINENTS D'ESPECTACLES PÚBLICS I ACTIVITATS RECREATIVES ..	13
3. MOLÈSTIES PROVINENTS DE L'ORGANITZACIÓ D'ACTES AMB MOTIU DE FESTES MAJORS O ACTIVITATS EXTRAORDINÀRIES	17
4. MOLÈSTIES PROVINENTS D'ACTIVITATS DE RESTAURACIÓ I COMERCIALS	19
5. MOLÈSTIES DERIVADES DE LES TERRASSES	21
6. MOLÈSTIES DERIVADES DELS HABITATGES D'ÚS TURÍSTIC	23
7. REGULACIÓ EN LES ORDENANCES DE LES MOLÈSTIES DERIVADES DE LES RELACIONS DE VEÏNATGE	25
8. VALORACIÓ DE LA SITUACIÓ DES DE L'INFORME EXTRAORDINARI 2007	27
9. CONCLUSIONS I RECOMANACIONS	29

1. INTRODUCCIÓ: LA CONTAMINACIÓ ACÚSTICA DES DE LA PERSPECTIVA DEL SÍNDIC

L'any 2007 el Síndic de Greuges va presentar davant del Parlament de Catalunya un informe extraordinari sobre contaminació acústica amb la finalitat que fos una guia útil per a les diferents instàncies que intervenen en el control de les activitats susceptibles de contaminar per la via de soroll, per a les persones que pateixen sorolls excessius i per a les administracions que han de tenir cura dels seus drets.

El transcurs d'aquests anys no ha fet variar en excés les problemàtiques de sorolls plantejades davant del Síndic de Greuges. De fet, en matèria mediambiental la contaminació acústica continua essent la més denunciada pels ciutadans i la que genera més problemes de convivència.

El soroll és un agent contaminant amb efectes perjudicials múltiples per a la salut de les persones i per al medi ambient. La relació entre medi ambient i salut pública és evident. La contaminació acústica no solament impedeix el descans als que habiten als habitatges propers als focus productors de sorolls, sinó que perjudica la salut de tots els que es veuen sotmesos a la incidència d'un nombre excessiu de decibels.

D'altra banda, i des d'un àmbit jurídic, el soroll també vulnera el dret fonamental a la intimitat personal i familiar i el dret a la inviolabilitat de domicili.

En general, els ciutadans s'han acostumat a viure amb una sèrie de sorolls que els envolten en el dia a dia, ja sigui d'activitats (industrials, de restauració, etc.), del trànsit de vehicles, de la recollida d'escombraries, de les persianes que fan soroll quan s'obre una activitat, del muntatge i desmuntatge d'una terrassa, del soroll que prové de les relacions de veïnatge (televisió, música, rentadores) i d'un llarg etcètera. Ara bé, el fet que ja es tingui assimilada una sèrie de sorolls associats a la vida en societat, especialment a les ciutats, no implica que s'hagin de suportar, i encara menys quan aquests sobrepassen els límits del que estableix la

normativa i del que és raonablement tolerable.

Abans que res, aquest informe pretén descriure la tipologia de les queixes que plantegen els ciutadans en matèria de contaminació acústica, analitzar les actuacions que duen a terme les administracions implicades per resoldre aquestes problemàtiques dins del marc legal existent actualment i comprovar el grau d'efectivitat de les mesures que s'adopten.

En qualsevol cas, l'objecte principal de l'estudi és analitzar la problemàtica de sorolls com a conseqüència de l'oci, les festes a l'espai públic i, en alguns municipis, el turisme, atès que es tracta d'uns fenòmens que s'han incrementat amb el pas dels anys. En aquest últim cas, es tracta d'una problemàtica en augment en vista de l'auge dels habitatges d'ús turístic, que, per les seves característiques i pel fet de compartir en molts casos una finca on hi ha habitatges particulars, generen uns problemes sobre els quals cal actuar.

Tampoc no es pot passar per alt l'anomenat *turisme de borratxera*, que malauradament alguns municipis costaners catalans han promogut. Les molèsties que ocasiona aquest model de turisme en els veïns del municipi haurien de fer reflexionar els responsables municipals que fan prevaler, per sobre de la bona convivència, el benefici econòmic que poden obtenir-ne, sense tenir en consideració la mala imatge que suposa per al municipi en qüestió.

En definitiva, es pretén fer una anàlisi de la tensa convivència entre oci nocturn i convivència ciutadana. I, alhora, oferir una reflexió i aportar-hi propostes, amb l'objectiu de fer possible que l'oci, el lleure i el turisme siguin plenament compatibles amb el dret dels veïns al descans i a viure sense uns nivells excessius de contaminació acústica.

Per elaborar aquest informe, s'han tingut en consideració les opinions dels ajuntaments que han col·laborat amb aquesta institució. Es tracta de dos municipis de la costa nord de Catalunya, un municipi costaner del Baix Llobregat, un del Garraf i tres districtes de la ciutat de

Barcelona. Aquests municipis han aportat la seva visió i perspectiva de com es viu i es tracta la problemàtica al seu municipi. Aquesta mostra no deixa de ser un reflex bastant clar de com afecten els problemes de contaminació acústica la majoria dels municipis catalans, sens perjudici de les especificitats pròpies de cadascun dels municipis col·laboradors. Evidentment, no és el mateix un municipi costaner que un altre d'interior, ni una ciutat gran respecte de petits municipis, la qual cosa no vol dir que en aquests últims no ho hi hagi problemes de soroll, que sí que hi són, malgrat que tenen una incidència i una repercussió més focalitzades:

Els informes anuals del Síndic de Greuges 2008-2014

El nombre de queixes ciutadanes que rep aquesta institució fa que sigui obligat dedicar un apartat a la contaminació acústica en l'informe que es presenta anualment davant del Parlament de Catalunya. A continuació, s'exposarà breument el contingut d'aquests informes pel que fa a la contaminació acústica directament relacionada amb activitats d'oci nocturn i convivència ciutadana.

En l'Informe 2008 es va tractar la problemàtica de les instal·lacions municipals en les quals es porten a terme activitats complementàries susceptibles d'ocasionar molèsties per sorolls (festes, balls de saló, concerts, classes de dansa i d'activitats físiques), les quals disposen d'una llicència municipal, i a la vegada també correspon a l'Administració el control d'aquest tipus d'activitats. En aquests casos, el Síndic recorda que les administracions, igual que els particulars, estan subjectes al principi de legalitat, motiu pel qual reclama la intervenció de la Direcció General del Joc i Espectacles, per tal que inspeccioni els establiments i revisi si es compleixen les condicions tècniques en matèria de seguretat i prevenció d'incendis.

Les activitats musicals i d'animació als hotels, com a serveis complementaris amb repercussions sonores, també van ser objecte d'anàlisi en l'Informe anual. En aquest cas, el Síndic considera que cal

trobar un equilibri entre la qualitat de vida i el dret al descans, d'una banda, i el dret a l'oci, de l'altra. L'Administració no ha de perdre de vista que l'activitat desenvolupada a l'aire lliure no té cap altra protecció acústica que la que puguin tenir els habitatges afectats.

En l'Informe 2009 es feia referència a la contaminació acústica provinent d'oci nocturn, derivada del funcionament d'unes carpes a l'aire lliure instal·lades en el període de maig a setembre/octubre al municipi de Sant Feliu de Llobregat. En aquest cas, transcorregudes quatre temporades estivals, encara no s'havia acreditat l'eficàcia de les mesures correctores ni constava que l'Ajuntament hagués acordat la incoació d'un procediment sancionador per l'incompliment dels requeriments municipals de correcció o superació dels valors límits d'immissió, amb l'adopció d'alguna mesura provisional com el precintament de l'activitat, malgrat que havia confirmat l'incompliment de la normativa en matèria de protecció contra la contaminació acústica i havia requerit el titular de l'explotació perquè presentés un estudi acústic amb les mesures correctores que calia adoptar i un certificat acreditatiu de la limitació de la potència dels aparells reproductors de so.

El Síndic considera que els requeriments que l'Ajuntament havia adreçat al titular de l'activitat són instruments dilatoris que, des d'un punt de vista formal, es van utilitzar per donar resposta als afectats, però sense ànim d'executar els advertiments que s'hi assenyalen.

L'any 2010 es va dedicar un apartat de l'informe a exposar la necessitat que, davant d'un episodi de contaminació acústica, s'objectivin les molèsties mitjançant mesuraments practicats seguint els protocols fixats per la normativa en aquesta matèria. El Síndic ha constatat que, amb freqüència, els ajuntaments no segueixen aquests protocols. Aquest fet invalida les decisions posteriors que cal prendre, com ara l'adopció de mesures correctores provisionals, la clausura de la font sonora i, si escau, les sancions econòmiques, o senzillament no se'n pren cap. La llarga absència de criteris i de

protocols clars per mesurar i objectivar els sorolls, la inseguretat jurídica provocada i la manca de formació tècnica suficient per practicar els mesuraments no han facilitat el treball dels municipis a l'hora d'intervenir en el control i la correcció de la contaminació acústica.

En part, aquesta situació pot derivar de la complexitat, la confusió i la durada del procés seguit per poder disposar d'una normativa completa en matèria de contaminació acústica.

Les activitats d'oci, com ara bars, restaurants i discoteques disposen freqüentment de les terrasses corresponents a la via pública, la qual cosa genera molèsties per sorolls als veïns que viuen als habitatges més propers. Els horaris d'obertura dels establiments de vegades també contribueixen a vulnerar el dret a gaudir d'un medi ambient saludable i de qualitat, tal com es va recollir en l'Informe anual 2011.

El Síndic considera que el dret al medi ambient adequat implica el dret a un medi acústicament no contaminat. L'article 27 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en matèria de drets i deures amb relació al medi ambient, estableix que totes les persones tenen dret a viure en un medi equilibrat, sostenible i respectuós amb la salut, d'acord amb els estàndards i els nivells de protecció que determinen les lleis. També tenen dret a la protecció davant les diferents formes de contaminació. En definitiva: el dret a viure sense sorolls. Per tant, les terrasses o els vetlladors a l'aire lliure estan sotmesos a l'obligació genèrica d'evitar les molèsties i els efectes negatius a l'entorn, i els ajuntaments han d'intervenir per garantir-ho.

En l'Informe 2011 es va remarcar el fet que algunes ordenances municipals reguladores de la convivència, els sorolls o l'espai públic determinen que, sens perjudici de la responsabilitat dels infractors, els titulars dels establiments públics que utilitzin la via pública han de ser responsables de les molèsties que produeixin persones que ocupin les taules situades a l'exterior, i que la reiteració d'aquestes infraccions pot donar lloc a la retirada de l'autorització

d'ocupació de la via pública per part de l'ajuntament.

També la Llei 11/2009, de 6 de juliol, de regulació administrativa dels espectacles públics i les activitats recreatives, estableix que els espectadors, els participants i els usuaris dels espectacles públics i de les activitats recreatives tenen l'obligació d'adoptar una conducta, a l'entrada i a la sortida de l'establiment, que garanteixi la convivència entre els ciutadans i no destorbi el descans dels veïns.

D'altra banda, els festivals, concerts de festa major o activitats similars que acostumen a tenir lloc en espais oberts – com ara carrers, places o parcs – també són un motiu freqüent de queixa, especialment dels veïns que hi viuen més a prop i que són els que han de suportar amb més intensitat les molèsties que suposen aquests actes, i la llei esmentada és aplicable a aquest tipus d'espectacles públics.

En conseqüència, i per garantir que els espectacles públics i les activitats recreatives (festivals de música o concerts de festa major, per exemple) no vulneren els drets de les persones que hi viuen a prop, el Síndic recorda l'obligació d'analitzar-ne acuradament l'impacte acústic perquè, si escau, es prenguin les mesures correctores més adequades per reduir els nivells d'immissió sonora al que estableix la normativa.

En l'Informe 2012 es va fer un resum de les problemàtiques més habituals que rep la institució en matèria de contaminació acústica. En concret, es posa de manifest que hi ha un dret-deure que afecta a tothom, tant els veïns (que s'han de comportar cívicament), com els titulars d'activitats o establiments (que les han d'exercir complint la llei i sense provocar molèsties excessives a tercers), com les administracions (que han de vetllar pel compliment de la legislació mediambiental i de prevenció del soroll). El Síndic rep queixes que situen l'origen del soroll molest en cadascun d'aquests subjectes diferents.

Així, hi ha queixes per les molèsties que causen veïns sorollosos per l'elevat volum

d'aparells de música o de televisió, per celebracions a hores intempestives o per la tinença de gossos que borden durant el dia o la nit. La manca de descans pot tenir efectes perjudicials sobre la salut i, en qualsevol cas, els sorolls afecten la intimitat de les persones i la inviolabilitat del domicili (de fet, de vegades, s'ha considerat com una vulneració del dret fonamental a la intimitat personal i familiar).

En molts casos, els ciutadans exposen que l'ajuntament no actua davant les seves denúncies, tot i que es tracta de conductes molestes recollides en les ordenances. Efectivament, són nombrosos els municipis que s'han dotat d'ordenances que miren de regular la convivència i evitar l'incivisme, i que incorporen previsions relatives als horaris de realització de determinades activitats als habitatges (com ara fer petites reparacions) i sobre les sancions que en comporta l'incompliment.

Davant d'aquestes queixes, el Síndic demana una actuació decidida de l'Administració municipal que eviti un agreujament o una cronificació de la problemàtica veïnal, que, a banda de perseverar en l'incompliment de les ordenances municipals, dificultarà de ben segur la resolució de l'assumpte. El recurs a la mediació veïnal pot ser una solució que posi fi de manera consensuada a situacions d'aquest tipus.

D'altra banda, si hi ha determinades activitats o establiments que són susceptibles de produir molèsties per sorolls, aquestes acostumen a ser les de caràcter recreatiu, com ara els bars, les discoteques o les guinguetes de platja. En l'*Informe sobre la contaminació acústica*, publicat el 2007, ja es feien consideracions que s'apliquen a les queixes d'aquest tipus i que remarquen que el desenvolupament d'una activitat econòmica s'ha de fer amb ple respecte a la legalitat vigent i als drets dels veïns a viure sense molèsties que superin els llindars raonables de tolerància.

El cas de les guinguetes de platja és il·lustratiu d'aquesta problemàtica, ja que implica persones, drets i interessos diversos, i alhora exigeix una intervenció decidida de l'Administració per evitar

abusos. Per això, el Síndic ha recordat als ajuntaments que, per les seves pròpies característiques, les guinguetes que disposin d'aparells de música han de funcionar a nivells sonors que no impliquin molèsties per als veïns i dins els nivells fixats per la llei. Així mateix, és necessari que l'Administració garanteixi el compliment de les condicions de les llicències d'ocupació a la platja de què disposen els titulars de les guinguetes, també pel que fa als horaris de tancament.

Finalment, no es pot ignorar que les administracions també protagonitzen queixes en aquest àmbit, ja que no són escasses les queixes per molèsties de sorolls ocasionades per festes, revetlles o concerts organitzats pels ajuntaments o en sales i equipaments municipals que manquen de les condicions d'aïllament adequades. En aquests casos, el Síndic recorda als ajuntaments que s'ha d'analitzar l'impacte acústic dels esdeveniments que es fan per garantir que els espectacles públics i les activitats recreatives que es duen a terme als equipaments públics no vulneren els drets de les persones que hi viuen a prop.

En aquest mateix informe, també es va fer referència a les molèsties provocades pels habitatges d'ús turístic. El Síndic posa de manifest que les queixes rebudes van lligades a conductes d'usuaris que revelen el seu menyspreu a les normes de convivència i a les normes de règim intern de l'immoble, amb comportaments que trenquen el clima de tranquil·litat i convivència. A això, s'hi suma el fet que aquests habitatges canvien constantment d'inquilins o usuaris, la qual cosa no ajuda a posar fre a aquestes situacions.

Moltes de les queixes tenen com a denominador comú la inactivitat o la manca de resposta dels ajuntaments a les denúncies dels veïns per les molèsties per sorolls i incivisme que provoquen alguns dels inquilins dels habitatges d'ús turístic. Per aquest motiu, el Síndic demana als ajuntaments que posin un èmfasi especial en la necessitat de garantir que el desenvolupament d'una activitat econòmica com ara la de l'habitatge d'ús turístic es faci amb ple respecte a la legalitat vigent i als drets dels veïns a viure

sense molèsties que superin els llistats raonables de tolerància.

La legislació vigent determina que els titulars de les activitats susceptibles d'afectar el medi ambient i la seguretat i la salut de les persones, les han d'exercir d'acord amb diversos principis, entre d'altres, prendre les mesures necessàries per minimitzar-ne els efectes perjudicials per a tercers. Per això, els ajuntaments no poden deixar d'exercir les seves competències, ja que la llei els encarrega la doble tasca de vetllar pel dret dels particulars a exercir una determinada activitat econòmica i pel dret dels veïns a viure sense que aquesta activitat els comporti molèsties intolerables.

L'Informe 2013 recull, en matèria de contaminació acústica, les molèsties per sorolls i les llicències ambientals, en concret, sobre els locals d'oci nocturn.

En concret, l'Administració s'ha d'assegurar que es compleixen les condicions per a les quals es va atorgar la llicència, i també dels horaris d'obertura i de tancament d'aquests tipus d'establiments. Amb caràcter general, els locals d'oci nocturn poden causar molèsties de sorolls com a conseqüència d'un aïllament acústic deficient de l'activitat o per un excés de volum de la música. Per la seva banda, els clients d'aquests establiments generen molèsties de sorolls i d'altres tipus quan surten a l'exterior de l'establiment, bé quan tanca el local, bé quan surten a fumar. Els crits al carrer, l'abandonament de gots i ampolles a l'exterior dels locals, el consum d'estupefaents i alcohol, i els orins a la via pública són una mostra de les molèsties que denuncien els veïns.

La percepció generalitzada dels veïns afectats és que l'actuació de l'Administració no és prou contundent per posar fi a aquest tipus de conductes i que tant les persones que les provoquen com els titulars dels establiments queden impunes.

El Síndic ha constatat que, davant de les queixes veïnals per les molèsties que causen els clients dels locals d'oci nocturn, sovint els agents de l'autoritat es desplacen al lloc dels fets, ja que són coneixedors de la problemàtica existent, i aixequen actes

d'infraccions que en alguns casos poden esdevenir expedients sancionadors. En alguns casos, l'Administració dicta ordres de cessament temporal de les activitats quan es produeixen incompliments greus de la normativa, ja sigui la d'espectacles públics o activitats recreatives, la de contaminació acústica o les ordenances municipals. També duen a terme controls i actuacions dissuasives, tot i que no tenen l'efectivitat desitjada pels veïns, que no és altra que poder gaudir del dret al descans. Les persones afectades constaten que cada cap de setmana es repeteix la situació, sense que es deixi entreveure una solució al problema.

Així doncs, es fa palès que sovint el dret al descans dels veïns entra en col·lisió amb l'exercici de les activitats d'oci nocturn.

En definitiva, tant les administracions competents com les persones responsables dels establiments han de garantir la convivència ordenada entre els espectadors, participants i usuaris d'aquests establiments i la resta de ciutadans, especialment els que viuen a prop dels llocs on es duen a terme aquestes activitats, amb ple respecte als drets d'aquestes persones.

Tanmateix, sovint els clients incompleixen les seves obligacions. Per aquest motiu, el Síndic ha destacat la importància de reforçar la presència d'efectius policials a les zones conflictives, tant amb equips de paisà com uniformats. I també programar i reforçar la presència uniformada al carrer per dissuadir i eradicar conductes incíviques que poden ser constitutives d'il·lícits penals o administratius.

El Síndic també ha recordat a l'Administració que cal mantenir i intensificar la vigilància i el patrullatge a les zones on s'ubiquen els locals causants de les molèsties i, en particular, en els punts i horaris en què hi ha més presència de clients al carrer i es pot provocar més destorb als veïns.

Incoar expedients sancionadors al titular de l'activitat quan es constatin incompliments de la normativa d'espectacles públics i activitats recreatives i de les ordenances municipals, i organitzar i efectuar controls d'alcoholèmia i

d'estupefaents són altres propostes que ha formulat el Síndic.

L'any 2014 en l'Informe anual es va posar de manifest que el dret dels veïns al descans i a viure sense sorolls excessius i molèsties intolerables ha de ser l'eix conductor de les polítiques públiques i de les actuacions de les administracions en l'àmbit de l'oci. Per aquest motiu, les administracions han d'adoptar i fer adoptar les mesures necessàries perquè els clients i els locals d'oci nocturn no afectin el descans dels veïns.

La legislació ambiental vigent determina que els titulars de les activitats susceptibles d'afectar el medi ambient i la seguretat i la salut de les persones, les han d'exercir d'acord amb diversos principis, entre d'altres, prendre les mesures necessàries per prevenir la insalubritat i per minimitzar-ne els efectes perjudicials per a tercers. A més, la mateixa legislació assenyala que les administracions públiques han de vetllar pel compliment efectiu d'aquests principis i han d'adoptar les mesures adequades per evitar, prevenir i reduir l'impacte de les activitats en el medi ambient i en les persones.

Naturalesa de les queixes que rep el Síndic de Greuges en matèria de contaminació acústica

L'objectiu d'aquest apartat és fer una breu descripció de les queixes que rep el Síndic de Greuges per contaminació acústica. Tal com ja s'ha indicat en la introducció, la tipologia de les queixes rebudes no ha variat excessivament des de l'any 2007, data en la qual es va presentar l'*Informe extraordinari sobre contaminació acústica*.

No obstant això, sí que s'ha produït un increment substancial de les queixes que denuncien les molèsties que ocasionen els clients dels establiments públics i de les activitats recreatives que, des de l'aprovació de la Llei 42/2010, de 30 de desembre, per la qual es modifica la Llei 28/2005, de 26 de desembre, de mesures sanitàries davant del tabaquisme i reguladora de la venda, el subministrament, el consum i la publicitat dels productes

del tabac, surten a fora dels establiments a fumar. La llei esmentada estableix que tots els espais tancats d'ús públic són espais sense fum, i es permet habilitar zones per fumar exclusivament als centres psiquiàtrics de mitjana i llarga estada, als centres residencials de persones grans o amb discapacitat i als centres penitenciaris.

En definitiva, la problemàtica de sorolls que ocasionen els clients que surten fora dels locals a fumar s'ha convertit en una queixa generalitzada, que afecta tant ciutats grans com petits municipis.

Tot i que en els propers apartats d'aquest informe s'abordaran de manera separada cadascuna de les molèsties més comunes en matèria de soroll, a continuació es fa una enumeració sobre la naturalesa de les queixes amb les quals treballa aquesta institució.

Un primer bloc de queixes són les derivades de molèsties provinents d'espectacles públics i activitats recreatives (discoteques, bars musicals i guinguetes de platja). En aquest cas, les molèsties denunciades tenen l'origen en una insonorització deficient dels locals, en un excés de volum de la música i en les molèsties que ocasionen els clients a la sortida dels locals o quan surten a fumar.

A aquestes, cal sumar-hi les molèsties per sorolls que ocasionen les terrasses de tot tipus de locals, bars o restaurants, especialment en època estival, tot i que en molts municipis les terrasses ja han passat a ser atemporals.

Un altre nucli important de queixes són les derivades de l'organització d'actes amb motiu de festes majors o d'activitats extraordinàries. Certament, abans les festes al carrer estaven molt lligades a la festa major de cada municipi. Tanmateix, s'ha pogut comprovar que cada vegada més s'autoritzen activitats extraordinàries que tenen lloc a la via pública i que són susceptibles d'ocasionar molèsties per sorolls als veïns, els quals es veuen sotmesos a un excés de pressió acústica durant tot l'any. Esdeveniments esportius, festes majors de barri, fires diverses i un llarg etcètera són exemples d'activitats extraordinàries.

Altres queixes deriven de les molèsties que provoquen les activitats de restauració i comercials (bars, restaurants, forns de pa i altres activitats) en l'exercici diari de les tasques que els són pròpies, sovint per sorolls amb la maquinària amb la qual es porta a terme l'activitat o per molèsties derivades de televisors amb volum excessiu, aparells de reproducció musical, aires condicionats, etc.

No es pot passar per alt un tipus de problemàtica que no para créixer i que es va estenent pel territori, que és la derivada de la coexistència d'habitatges d'ús turístic i habitatges de residència habitual en un mateix bloc de veïns.

Finalment, cal incloure una referència a la regulació existent amb relació a les molèsties derivades de les activitats de veïnatge. És obvi que el fet de viure en comunitat comporta en alguns casos problemes de convivència. Sorolls d'equips de reproducció musical, televisors, aparells d'aire condicionat, rentadores, calderes i animals de companyia són les problemàtiques que més afecten els ciutadans.

Competències de les diferents administracions

D'acord amb el que estableix la Llei 16/2002, de 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica, i el Decret 176/2009, de 10 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament de la Llei 16/2002, de 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica, i se n'adapten els annexos, els ajuntaments tenen competència en la inspecció, el control i la sanció de les activitats, incloses les derivades de les

relacions de veïnatge, les dels vehicles de motor, el control de les vies urbanes, l'autorització del treball nocturn i l'elaboració i aprovació dels mapes de capacitat acústica.

Avui dia, la major part dels municipis catalans disposen de les ordenances municipals de soroll, i bona part dels mapes de capacitat acústica.

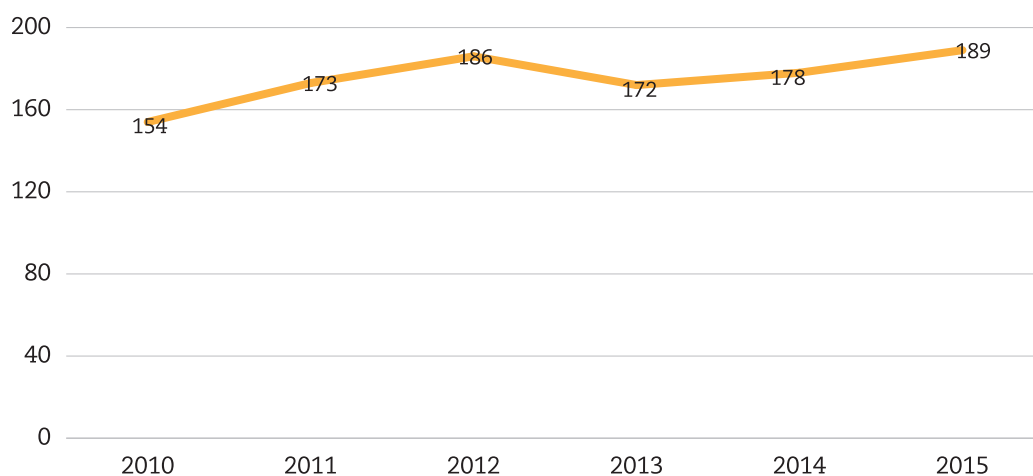
Per la seva banda, correspon a la Generalitat de Catalunya, mitjançant el departament competent en matèria de contaminació acústica, dur a terme el control de les infraestructures de transport, de les obres públiques de la Generalitat i donar suport tècnic i jurídic a les entitats locals.

D'altra banda, cal tenir present que les molèsties per sorolls objecte d'aquest estudi deriven dels establiments d'oci nocturn, raó per la qual és obligat tenir present la distribució de competències que estableix la Llei 11/2009, de 6 de juliol, de regulació administrativa dels espectacles públics i les activitats recreatives, entre la Generalitat de Catalunya i els ajuntaments, si bé els ajuntaments poden delegar en la Generalitat de Catalunya l'exercici de les competències que els atribueix aquesta llei o encarregar-li'n la gestió.

En qualsevol cas, ambdues normatives preveuen la col·laboració entre l'Administració de la Generalitat i l'Administració local, i s'han de facilitar recíprocament informació, col·laboració, cooperació i suport, per garantir l'exercici eficaç de les competències respectives. Amb aquesta finalitat, les administracions interessades poden formalitzar convenis o altres acords de col·laboració i cooperació basats en l'acord mutu.

Queixes i actuacions d'ofici sobre contaminació acústica en els últims anys

Anys	Nombre de queixes i actuacions d'ofici
2010	154
2011	173
2012	186
2013	172
2014	178
2015	189
Total	1.052

Font: Elaboració pròpia

2. MOLÈSTIES PROVINENTS D'ESPECTACLES PÚBLICS I ACTIVITATS RECREATIVES

Tal com s'ha apuntat en l'apartat primer de l'informe, d'ençà de l'entrada en vigor de la Llei 42/2010, de 30 de desembre, per la qual es modifica la Llei 28/2005, de 26 de desembre, de mesures sanitàries davant del tabaquisme i reguladora de la venda, el subministrament, el consum i la publicitat dels productes del tabac, s'ha detectat un increment important de queixes dels ciutadans que es basen fonamentalment en les molèsties que ocasionen els clients que surten fora dels establiments o locals d'oci nocturn a fumar o a parlar, i també de les que provoquen els clients de les terrasses.

La prohibició de fumar a dins dels locals ha comportat que les persones fumadores surtin al carrer a fumar, circumstància que repercuteix directament en el descans dels veïns. La problemàtica és de caràcter general, i no se circumscriu només a localitats grans amb gran oferta d'oci nocturn, sinó que també afecta petites poblacions amb pocs locals, però que poden provocar igualment molèsties en el seu entorn més proper.

La presència de grups de persones que de matinada surten al carrer a fumar, beure o parlar pot alterar el descans dels veïns dels locals d'oci nocturn. El to de les converses i el nombre de persones al carrer també influeixen en la generació de molèsties. A més, aquestes converses no són un fet aïllat, ja que la sortida de grups de gent a l'exterior dels locals es fa de forma gradual durant tota la matinada i fins al tancament dels locals. Aquest és el cas de discoteques i sales de ball.

D'entrada, el fet que un grup de persones surti fora d'un establiment no hauria de suposar cap inconvenient per als veïns. Tanmateix, massa sovint el to de les converses és més elevat del que seria desitjable; a la nit hi ha menys trànsit al carrer, la qual cosa fa que aquestes converses –sumades a les converses d'altres grups de persones que també han sortit fora del local– se sentin clarament i afectin el descans dels veïns, els quals durant el transcurs de la nit no deixen de percebre

sorolls (crits, rialles, etc.). L'època estival no fa més que agreujar aquesta situació, atès que a l'afluència de gent a la sortida del local s'hi ha d'afegir la circumstància que molts dels veïns dormen amb finestres obertes, la qual cosa no fa més que complicar la situació.

Si bé és cert que els espectadors, participants i usuaris de les activitats recreatives tenen l'obligació d'adoptar una conducta, a l'entrada i la sortida de l'establiment, que garanteixi la convivència entre els ciutadans i no destorbi el descans dels veïns, tal com estableix l'article 5.2.h de la Llei 11/2009, de 6 de juliol, de regulació administrativa dels espectacles públics i les activitats recreatives, la realitat de les queixes que es tramiten en aquesta institució per contaminació acústica demostra que s'incompleixen de forma reiterada aquest article i d'altres de la norma esmentada.

És cert que hi ha normativa aplicable per prevenir, controlar i sancionar aquestes conductes. Les eines, les proporcionen la Llei 11/2009, de 6 de juliol, i la Llei de protecció contra la contaminació acústica, i també les ordenances municipals tant de sorolls com de convivència ciutadana.

No obstant això, l'existència de normativa per prevenir i controlar les molèsties derivades de l'exercici d'activitats d'oci no impedeix que s'incompleixi. De fet, aquestes normes són anteriors a l'esmentada Llei 42/2010, de 30 de desembre, i és a partir d'aquesta data que han augmentat significativament les queixes per sorolls derivats dels clients dels locals que surten al carrer. És a dir, es disposa de normativa en matèria de protecció contra la contaminació acústica i també de normativa respecte del control dels establiments públics i les activitats recreatives, que defineix i delimita el que es permet i el que no en aquesta matèria. Aquestes normes també estableixen un règim sancionador, i les administracions implicades estan habilitades per exercir les funcions inspectores i sancionadores. Malgrat això, són moltes les persones que tenen la percepció que l'Administració no exerceix les seves funcions.

La solució davant d'aquesta problemàtica implica aplicar estrictament la normativa,

ja que, en cas contrari, les molèsties s'agreugen i la solució esdevé certament complexa. En tot cas, es tracta d'una responsabilitat compartida que ningú no pot defugir. D'una banda, hi ha el titular de l'establiment, que ha de complir i fer complir la normativa per evitar molèsties; i, de l'altra, l'Administració, que ha de posar tots els mitjans al seu abast per fer complir les normes. També hi ha una responsabilitat subsidiària dels clients d'aquests establiments, els quals han de complir amb els seus deures cívics.

En definitiva, cal que l'Administració sigui més activa a l'hora d'actuar, i també més contundent. Cal dur a terme una actuació inspectora continuada i eficaç, detectar els focus problemàtics amb agilitat per tal que no es cronifiquin les molèsties i adoptar mesures que no impliquin únicament sancionar. Sovint, un increment d'efectius policials, sobretot en cap de setmana i durant setmanes consecutives, és suficient per reconduir una situació de cert descontrol.

No obstant això, l'actuació de la policia local o guàrdia urbana no ha de ser únicament contra els titulars dels establiments causants de les molèsties, sinó també envers els clients que les ocasionen.

Una mesura a l'abast de les administracions per evitar l'elevada contaminació acústica procedent de la concentració de locals d'oci nocturn en una zona determinada d'un municipi és la declaració de la zona com a ZARE (zona acústica de règim especial). L'article 8 de la Llei 16/2002 i l'article 23 i següents del Decret 176/2009 regulen aquest règim especial. Els municipis han de conèixer els valors límits d'immissió en l'ambient exterior, atès que el procediment per a la declaració s'inicia quan es comprova que se sobrepassen en 15 dB o més els valors corresponents a una zona de sensibilitat acústica baixa, dues vegades la setmana, durant dues setmanes consecutives o tres d'alternes, dins del termini d'un mes. La declaració ha d'incloure un pla específic de mesures per reduir progressivament el soroll a l'ambient exterior de la zona.

A banda de les molèsties que ocasionen els clients d'aquests establiments, el Síndic també rep queixes pels sorolls que provenen de l'interior dels locals, pel volum elevat de

la música i per un aïllament acústic deficient de l'activitat. En aquests casos, els ajuntaments han de comprovar, en primer lloc, que l'aïllament de l'activitat sigui correcte i que els nivells de soroll que produeix es troben dins dels límits que estableix la normativa. A aquests efectes, cal que es portin a terme els mesuraments sonomètrics que siguin necessaris i que requereixin el titular de l'establiment, en funció del resultat obtingut, perquè adopti les mesures correctores oportunes.

En el cas que l'incompliment sigui greu, es poden adoptar les mesures provisionals que estableix la Llei 16/2002, de 28 de juny, entre les quals hi ha la clausura provisional de l'activitat. La incoació d'expedients sancionadors és una altra de les mesures que ha de portar a terme l'Administració.

Sovint consta que, davant d'incompliments reiterats, l'Administració es limita a requerir una vegada i una altra l'adopció de mesures correctores en l'activitat, sense imposar cap sanció, la qual cosa fa que els seus requeriments perdin legitimitat, en tant que s'està permetent que es continuï exercint una activitat que no s'ajusta al que estableix la normativa i que, a més, provoca molèsties als veïns, quan la normativa l'habilita per adoptar mesures provisionals que impliquen, entre d'altres, clausurar l'activitat de forma provisional (o definitiva), precintar el focus emissor del soroll, a banda d'incoar l'expedient sancionador oportú.

Cal evitar una judicialització excessiva dels problemes sobre contaminació acústica per inactivitat municipal, sigui per desatenció de l'activitat inspectora o per no fer tot el que cal per posar fi al focus que produeix el soroll excessiu. El recurs als tribunals hauria de ser evitable si els ajuntaments utilitzen amb eficàcia les eines legals al seu abast. D'altra banda, les resolucions judicials poden comportar condemnes importants en concepte d'indemnització amb greus conseqüències per a les economies municipals.

És per tot això que les administracions han d'actuar amb fermesa davant les situacions de contaminació acústica provades.

En aquest apartat, també s'ha de fer referència expressa a les guinguetes de

platja per la importància que han adquirit en aquests darrers anys. El concepte de *guingueta* ha canviat amb el pas dels anys, ja que la típica guingueta de platja que era oberta durant les hores de sol per proporcionar begudes i menjars als banyistes ha evolucionat, per convertir-se en una mena de bar musical, i de vegades s'ha arribat a definir com a *chill out*. La realitat és que, a banda de l'ús tradicional d'oferir serveis als banyistes, les guinguetes reproduïen música ambient, i moltes romanen obertes fins ben entrada la matinada, com si fossin de bars musicals.

Per tant, aquests tipus d'establiments tenen una doble naturalesa: d'una banda, la tradicional i, de l'altra, la de bar de copes que complementa i amplia l'oferta d'oci nocturn que pot tenir un municipi. Aquest nou ús de les guinguetes ha estat objecte de queixes per les molèsties que ocasionen durant la nit, sobretot als municipis en els quals hi ha habitatges a primera línia de mar.

Davant d'aquesta problemàtica, el Síndic ha analitzat, d'una banda, els usos de les platges i, de l'altra, els horaris i les característiques de les guinguetes.

El punt de partida és l'article 32.1 de la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de costes, que disposa que únicament es pot permetre l'ocupació del domini públic marítimoterrestre per a les activitats o instal·lacions que per la seva naturalesa no puguin tenir una altra ubicació.

Per la seva banda, l'article 61 del Reglament de la Llei de costes defineix com a tals les que tenen una funció o presten un servei a la platja que en requereix l'ocupació o les de servei públic o al públic que, per la seva naturalesa, no puguin tenir una altra ubicació que no sigui la platja.

En aquest sentit, és rellevant la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (Sala Contenciosa Administrativa, Secció 5a), de data 9 de setembre de 2008, que estableix en el fonament jurídic 4 que: “[..] una cosa es que se instalen en el dominio público establecimientos de restauración al servicio de los usuarios de las playas, y otra bien distinta es que se realicen

actividades musicales en horario nocturno, que no guardan una vinculación específica con la playa, y que pueden y deben desarrollarse en otros lugares [...]”.

Així mateix, també és interessant destacar el fonament jurídic 3 de la sentència, que estableix que “[...] siendo el espíritu de esta autorización impedir que estas instalaciones prolonguen sus actividades después de la puesta de sol, al objeto de convertir la playa, por parte de los titulares de las instalaciones, en zona de copas o bares musicales nocturnos, aconsejando al Ayuntamiento velar por el cumplimiento de estas obligaciones al objeto de compatibilizar el uso de estas instalaciones con el respeto a la ciudadanía, pues la utilización del dominio público marítimo-terrestre es libre, pública y gratuita para los usos comunes ya acordados con la naturaleza de aquél, tales como pasear, estar, bañarse, navegar, embarcar y desembarcar, varar, pescar, y esta utilización no debe nunca confundirse en zona de copas y bares nocturnos, recordando que todas las actividades que sean incompatibles con los usos antes referidos son merecedoras del reproche legal y objeto de los correspondientes expedientes sancionadores [...]”.

En definitiva, la situació és que en molts municipis les guinguetes exerceixen la seva activitat com si es tractés d'un establiment més de restauració amb música ambient, i fins i tot en alguns casos s'hi arriben a fer concerts i actuacions de música en viu. Per tant, hi ha una laxitud en l'actuació municipal que permet portar a terme un tipus d'activitat que la Llei no preveu. A més, a la pràctica, en qüestió d'horaris de tancament, les guinguetes de platja se sotmeten als que estableix l'Ordre INT/358/2011, de 19 de desembre, per la qual es regulen els horaris dels establiments oberts al públic, dels espectacles públics i de les activitats recreatives sotmesos a la Llei 11/2009 i al seu Reglament, com si es tractés d'activitats recreatives o de restauració. En aquest punt, és necessari que l'Administració garanteixi el compliment de les condicions de les llicències d'ocupació a la platja de què disposen els titulars de les guinguetes, també pel que fa als horaris de tancament.

El Síndic entén que ha de ser compatible l'exercici d'una activitat a l'aire lliure i el dret al descans dels veïns. Així, atès que una guingueta no es pot assimilar a una activitat pròpiament de restauració, tampoc no es poden equiparar els seus horaris de tancament als d'aquest tipus d'establiments. De fet, les guinguetes només disposen de terrassa, per la qual cosa els seus horaris de tancament haurien de estar sotmesos a horaris més reduïts, per garantir que el descans dels veïns no es vegi afectat per una activitat que, d'entrada, sobretot en horari nocturn, té

una naturalesa diferent de l'ús tradicional consistent a oferir serveis als usuaris de les platges.

Així mateix, les guinguetes que disposin d'aparells de música han de garantir que no se superen els nivells d'immissió acústica que fixa la Llei per no ocasionar molèsties als veïns i, si és necessari, caldrà instal·lar limitadors acústics als aparells de reproducció, i si tot i així no s'eviten les molèsties als veïns atesa la seva proximitat amb habitatges, caldrà eliminar la música ambient.

3. MOLÈSTIES PROVINENTS DE L'ORGANITZACIÓ D'ACTES AMB MOTIU DE FESTES MAJORS O ACTIVITATS EXTRAORDINÀRIES

La utilització de la via pública amb motiu de festes majors és una pràctica habitual als municipis. De fet, es fa difícil concebre una festa major sense desfilades, actuacions diverses, activitats esportives i lúdiques, atraccions, dinars i sopars populars o concerts a l'aire lliure.

Les denúncies que rep el Síndic de Greuges amb motiu de festes majors tenen a veure majoritàriament amb els concerts que es fan en horari nocturn, els quals, emparant-se en el fet que es tracta de la festa major, finalitzen a altes hores de la matinada. Són habituals els supòsits en què els concerts es fan en nits consecutives en un mateix indret, la qual cosa augmenta el malestar i la sensació d'impotència dels veïns afectats i que són directament receptors de la música. Amb caràcter general, els veïns són comprensius amb el fet que, tractant-se de la festa major, es pugui fer un concert fins a les 3 de la matinada, però ja no ho són tant quan es tracta de concerts que finalitzen a les 6 o 7 del matí, com succeeix en alguns municipis.

El Síndic s'ha pronunciat amb relació a aquest tipus de conflicte, i entén que evidentment s'han de poder fer concerts a l'aire lliure amb motiu de festes majors, sempre que no col·lideixin frontalment amb el dret al descans, i sempre que aquests concerts es portin a terme complint totes les condicions tècniques necessàries per garantir que no se superen els límits d'immissió que estableix la normativa.

De les respostes rebudes d'ajuntaments a peticions del Síndic de Greuges sobre aquesta qüestió, s'ha detectat que en alguns casos una de les mesures que adopta el municipi concret per poder portar a terme els concerts ha estat suspendre els objectius de qualitat acústica, previsió que recull l'article 2 del Decret 176/2009, de 10 de novembre. Tanmateix, l'article 38.3 del mateix text normatiu estableix que només es pot acordar la suspensió provisional sol·licitada, que es pot sotmetre a les condicions que s'estimin pertinents, en el supòsit que s'acrediti que les millors tècniques disponibles no permeten el

compliment dels objectius de la suspensió que es pretén. I el paràgraf quart afegeix que els objectius de qualitat acústica es poden sobrepassar, ocasionalment i temporalment, quan sigui necessari, en situacions d'emergència, sense necessitat d'autorització.

En qualsevol cas, suspendre els objectius de qualitat acústica per a la realització d'un concert o sèrie de concerts amb motiu d'una festa major o d'activitats extraordinàries no entra dins dels supòsits pels quals la norma determina aquesta possibilitat.

En definitiva, tant legítim és voler gaudir de la festa major com voler descansar al domicili sense interferències. Ha de ser objectiu de les administracions intentar compatibilitzar el dret al descans, i a la inviolabilitat del domicili, amb la realització d'actes festius amb motiu de la festa major. Una reducció horària d'aquestes activitats en horari nocturn i una major dispersió dels escenaris on es porten a terme els concerts, per evitar que un barri o una plaça determinada siguin els que han de suportar tota la pressió acústica, són mesures que, si bé no solucionaran del tot les molèsties, ajuden a millorar la situació.

Una altre dels temes amb relació als quals es reben queixes és per les activitats extraordinàries. Aquestes activitats poden estar organitzades pels mateixos ajuntaments o per entitats socials o culturals, i es poden fer tant a la via pública com en instal·lacions municipals o privades a l'aire lliure.

Per analitzar aquest tipus d'activitats cal tenir present, en primer lloc, la seva regulació. Així, l'article 112 del Decret 112/2010, de 31 d'agost, pel qual s'aprova el Reglament d'espectacles públics i activitats recreatives, estableix que només es poden organitzar en espais oberts espectacles públics o activitats recreatives de caràcter extraordinari que, a més de complir els requeriments d'aquesta i altres disposicions que els afectin, es trobin en una de les circumstàncies següents:

- a) Se celebrin amb motiu de festes o revetlles populars o de festivals o certàmens que comptin amb una àmplia participació de la població directament afectada.
- b) Se celebrin en dates o vigílies festives, dins d'horaris en què el seu impacte sigui admissible pels usos socials majoritaris.

c) Se celebren en indrets situats a una distància necessària dels nuclis habitats, de manera que no causin molèsties perceptibles a la gent que hi viu.

Pel que fa al nombre d'activitats extraordinàries que es poden fer, l'annex I, apartat V, del Reglament d'espectacles públics i activitats recreatives, estableix, anualment, un nombre màxim de dotze espectacles o activitats recreatives. Així, la referència als dotze espectacles o activitats recreatives cal fer-la al tipus d'espectacles o d'activitats recreatives, d'acord amb la classificació prevista en l'apartat II, relativa als espectacles públics (espectacles cinematogràfics, teatrals, d'audició, musicals, culturals i tradicionals, de circ, etc.), i en l'apartat III, referent a les activitats recreatives, de l'annex I del Reglament d'espectacles públics i activitats recreatives.

Per tant, sempre que es compleixin els requisits exigibles per la Llei 11/2009, de 6 de juliol, de regulació administrativa dels espectacles públics i les activitats recreatives, i del reglament que la desplega, es poden autoritzar un màxim de dotze espectacles públics o d'activitats recreatives extraordinàries l'any.

En aquest sentit, s'entén que la voluntat del legislador en autoritzar dotze espectacles anuals és que aquests es reparteixin durant tot l'any, i no que es concentrin tots en un espai breu de temps (per exemple, el mes

d'agost) i al mateix indret. Per tant, els dotze espectacles haurien d'incloure totes les activitats extraordinàries que tenen lloc en un municipi.

Ara bé, la realitat demostra que aquesta xifra se supera amb escreix en molts municipis. Només cal pensar en el cas de la ciutat de Barcelona per entendre que és de compliment difícil el fet de fer únicament dotze espectacles extraordinaris durant un any.

D'altra banda, cal tenir present que l'article 112.1.c) estableix que els espectacles públics o activitats recreatives se celebren en indrets situats a una distància necessària dels nuclis habitats, de manera que no causin molèsties perceptibles a la gent que hi viu. Aquesta premissa, amb caràcter general, tampoc es compleix, ja que les activitats extraordinàries solen tenir lloc al bell mig del nucli urbà i, malgrat que s'intentin allunyar una mica de les zones habitades, acaben repercutint igualment en els veïns més propers (per exemple, les activitats musicals que es fan al Fòrum de Barcelona tenen incidència en els habitatges propers).

En definitiva, les activitats extraordinàries s'haurien de limitar al nombre màxim de dotze que estableix la normativa, i si en segons quins municipis es veu insuficient la xifra permesa, proposar una modificació normativa que permeti augmentar el nombre d'activitats extraordinàries durant un any.

4. MOLÈSTIES PROVINENTS D'ACTIVITATS DE RESTAURACIÓ I COMERCIALS

Tot i que a priori sembla que les activitats de restauració i les activitats comercials no hagin de tenir una incidència especial en la qualitat de vida de les persones, el cert és que sí que poden acabar condicionant negativament la vida diària de les persones veïnes d'aquests tipus d'establiments, ja sigui perquè es troben als baixos d'un bloc de veïns, per la seva proximitat, per l'afluència de gent, etc.

El cas més paradigmàtic és el dels restaurants i els bars. Normalment, les molèsties que solen provenir d'aquests locals tenen a veure amb sortides de fums en males condicions (que no són objecte d'estudi en aquest informe), problemes derivats d'insonoritzacions deficientes i d'incompliments horaris, que acaben repercutint en els veïns, ja sigui del bloc on s'ubica l'activitat concreta o als edificis més propers.

Els problemes d'una mala insonorització de l'activitat, ja sigui perquè l'aïllament previst en el projecte tècnic ha estat insuficient o perquè simplement no hi ha cap mena d'aïllament, es tradueixen en sorolls provinents de l'interior de les activitats com a conseqüència de l'arrossegament de taules i cadires, d'un volum elevat dels televisors o d'aparells de reproducció musical, del volum de les converses dels clients, etc.

L'annex I.IV del Decret 112/2010, de 31 d'agost, pel qual s'aprova el Reglament d'espectacles públics i activitats recreatives, assenyala que les activitats de restauració són les que es fan en locals que tenen per objecte oferir menjars i begudes al públic assistent per ser consumits al mateix establiment.

Entre aquestes activitats hi ha els restaurants, bars, restaurants bar i salons de banquets. En aquests establiments es poden fer

activitats complementàries amb música de fons ambiental, de ball i altres actuacions en directe, sempre que el local compleixi les condicions de seguretat i d'insonorització, i estigui degudament autoritzat.

Per *música de fons ambiental* s'entén la propagació o difusió de música mitjançant elements electrònics de petit format, de baixa intensitat i potència, o en directe mitjançant la veu humana o instruments acústics sense altaveus ni amplificadors, en establiments que no tenen com a objecte principal l'ambientació musical, sempre que no se superi el nombre de decibels previstos en la normativa sobre contaminació acústica i les ordenances locals.

Una part important de queixes que es reben tenen a veure amb restaurants que durant la temporada estival decideixen amenitzar les vetllades oferint als seus clients actuacions de música en viu, ja que, encara que es tracti d'actuacions de petit format, poden arribar a ocasionar molèsties als veïns. Sovint les actuacions no s'allarguen fins a altes hores de la nit, però només els assajos previs i la durada dels concerts són suficients per provocar molèsties als habitatges propers a l'establiment.

En aquests casos, les mesures que han d'adoptar els ajuntaments impliquen objectivar les molèsties mitjançant la realització d'un mesurament sonomètric des del domicili de la persona denunciant, instal·lar limitadors de so als equips musicals i fer un estudi acústic que justifiqui el compliment dels límits que estableix la normativa per part del titular de l'establiment. Evidentment, aquestes actuacions tenen el caràcter de complementàries. De fet, els bars i restaurants poden dur a terme aquest tipus d'activitats complementàries amb música de fons ambiental, de ball i altres actuacions en directe, sempre que el local compleixi les condicions de seguretat i d'insonorització i que l'activitat estigui degudament autoritzada. A més, aquesta activitat es pot dur a terme en un local tancat o en espais a l'aire lliure.

5. MOLÈSTIES DERIVADES DE LES TERRASSES

L'increment del nombre de terrasses és una realitat a tots els pobles i ciutats del nostre país. A banda d'una climatologia que afavoreix el fet que la gent gaudeixi de les terrasses durant tot l'any, la normativa ha tingut un paper determinant per facilitar aquest creixement de terrasses i vetlladors.

En concret, el nombre de queixes rebudes en aquesta institució per molèsties de les terrasses ha crescut en aquests darrers anys, coincidint amb l'entrada en vigor de la Llei 42/2010, de 30 de desembre, per la qual es modifica la Llei 28/2005, de 26 de desembre, ja esmentada.

Tal com ja s'ha apuntat en l'apartat 1 d'aquest informe, la prohibició de fumar en espais tancats d'ús públic ha comportat que els establiments hagin buscat alternatives per suplir aquesta limitació i evitar una possible reducció del nombre de clients. Aquesta és la raó per la qual molts locals han instal·lat terrasses i vetlladors que permeten que els clients fumadors puguin optar per aquesta alternativa, sense haver de sortir del local cada vegada que volen fumar, la qual cosa no deixa de ser una incomoditat.

En molts casos, els locals fins i tot col·loquen estufes per superar les temperatures de l'hivern, de manera que la terrassa –a la pràctica– s'ha convertit en un complement important de l'activitat principal de restauració. En aquest punt, és obvi que els ajuntaments han estat generosos en la concessió d'autoritzacions per ocupació de la via pública com una font alternativa d'ingressos de què disposaven abans de la crisi. Aquesta pràctica, que pot ser bona per a la hisenda municipal, és dubtós que ho sigui per garantir la bona convivència entre oci i veïns, i fins i tot per a la lliure circulació dels ciutadans en l'espai públic.

Aquesta proliferació de terrasses, però, té una repercussió clara: com més extensiu sigui l'ús de l'espai públic, més grans poden arribar a ser les molèsties que ocasionin els clients que les ocupen, la qual cosa

reverteix directament en els veïns que tenen els habitatges en edificis propers.

Aquesta institució ha rebut i tramitat queixes de veïns de petits municipis, motivades per la instal·lació de terrasses dels diferents locals de restauració i bars musicals a les seves places. En aquests casos, l'oci nocturn del municipi s'acaba concentrant en un indret determinat, i els veïns que hi viuen es veuen sotmesos a una pressió acústica important que afecta el seu descans i la seva intimitat.

En el cas de la ciutat de Barcelona, hi ha exemples clars d'un ús intensiu de l'espai públic: d'una banda, el barri de Gràcia, per la quantitat de terrasses que s'acumulen a les places; i, de l'altra, les terrasses del carrer Blai, per posar-ne dos exemples clars, tot i que n'hi ha d'altres.

Amb caràcter general, pel que fa als horaris d'obertura i de tancament, els locals d'oci i de restauració es regeixen per l'Ordre INT/358/2011, de 19 de desembre, per la qual es regulen els horaris dels establiments oberts al públic, dels espectacles públics i de les activitats recreatives sotmesos a la Llei 11/2009 i al seu Reglament.

No obstant això, aquesta institució considera que no es pot aplicar l'horari de tancament d'aquests establiments a les terrasses per raons òbvies, com és el fet que es tracta d'una activitat a l'aire lliure susceptible d'ocasionar molèsties. Tanmateix, s'ha tingut l'oportunitat de comprovar que hi ha municipis més permissius en aquest aspecte, que sí que permeten el mateix horari de tancament, tot i que la tònica general és que les terrasses tinguin un horari de tancament més restrictiu que l'horari de funcionament de l'activitat principal.

En definitiva, l'Administració no es pot limitar a atorgar el títol competencial relatiu al domini públic, sinó que ha d'intervenir per garantir que les terrasses o els vetlladors a l'aire lliure no ocasionen molèsties o efectes negatius en el seu entorn. Cal remarcar que algunes ordenances municipals reguladores de la convivència, del soroll o l'espai públic determinen que, sens perjudici de la

responsabilitat dels infractors, els titulars dels establiments públics que utilitzin la via pública han de ser responsables de les molèsties que produeixin persones que ocupin les taules situades a l'exterior, tenint en consideració que la reiteració d'aquestes infraccions pot donar lloc a la retirada de l'autorització d'ocupació de la via pública per part de l'ajuntament.

En alguns municipis hi ha ordenances específiques sobre terrasses i vetlladors que estableixen uns horaris determinats. En aquest aspecte concret, el Síndic considera que és convenient la regulació dels horaris de les terrasses, per la qual cosa els municipis s'han de dotar d'una ordenança de terrasses, o bé incorporar les previsions dels horaris d'obertura i de tancament de les terrasses en les ordenances de convivència i civisme o de regulació dels establiments públics, horaris que en cap cas

es poden equiparar als horaris de l'establiment principal del qual depenen.

A banda de les queixes per soroll que ocasionen els clients de les terrasses, amb les seves converses, el Síndic també rep queixes per les molèsties que generen els treballadors dels locals a l'hora de recollir la terrassa. El sorolls d'arrossegament, d'amuntegament i d'encadenament de taules i cadires exemplifiquen aquestes queixes, que amb una actitud més curosa dels treballadors dels establiments, en bona part, es podrien solucionar.

També cal que el titular de l'establiment adopti altres mesures, com ara la col·locació de tacs de goma a les taules i cadires per evitar soroll en cas de moviment, o la substitució de les cadenes de ferro per cadenes que estiguin folrades de plàstic per reduir les molèsties.

6. MOLÈSTIES DERIVADES DELS HABITATGES D'ÚS TURÍSTIC

La problemàtica ocasionada pels habitatges d'ús turístic, en concret per les molèsties de convivència i sorolls que ocasionen, és complex i sense que fins ara les solucions que apunten les administracions i la mateixa normativa siguin suficients per evitar les molèsties.

L'Informe al Parlament 2012 ja advertia que la major facilitat per iniciar l'activitat d'habitatge d'ús turístic que comportava la substitució de la llicència municipal per la comunicació prèvia no havia de suposar un major risc de vulneració dels drets dels veïns.

Malauradament, la realitat ha confirmat els temors apuntats en perjudici dels drets dels veïns, ja que l'eliminació del control administratiu previ que suposava la llicència ha estat substituït per la presentació d'una comunicació prèvia d'inici de l'activitat, que, sovint, no ha generat les actuacions administratives de control que caldria. És a dir, a criteri d'aquesta institució, es constata que el control previ que suposava la llicència municipal no ha estat substituït en realitat per un control posterior de l'inici de l'activitat en els dies immediatament següents a la presentació de la comunicació prèvia per part del propietari de l'habitatge. Aquest fet està perjudicant el dret dels ciutadans al descans.

A la pràctica, els veïns pateixen les molèsties que ocasionen els turistes que no compleixen les normes de conducta que estableixen les ordenances de convivència i el Decret 159/2012, de 20 de novembre, d'establiments d'allotjament turístic i habitatges d'ús turístic. En el règim jurídic que estableix el decret esmentat s'incorporen, entre d'altres, les obligacions següents:

a) L'obligació del propietari o gestor de l'habitatge de tenir un llibre-registre i comunicats d'entrada de viatgers d'acord amb la normativa vigent.

b) En funció de les molèsties causades, el propietari o gestor de l'habitatge té el dret

a exigir que els usuaris abandonin el pis en un termini màxim de 24 hores.

c) En cas que l'abandonament no es faci efectiu, el propietari o gestor de l'habitatge pot disposar de l'habitatge i, en cas que es trobin les pertinences del client, es retiraran, una vegada fet l'inventari i signat per dos testimonis. En cas que sigui necessari, els agents de l'autoritat han d'oferir l'auxili necessari a l'explotador de l'activitat.

d) L'explotador de l'activitat ha d'acreditar la contractació d'un servei d'atenció les 24 hores. Aquest servei ha de servir per atendre de forma efectiva les incidències dels usuaris o inquilins, com ara avaries, trencament de canonades, pèrdua de claus, entre d'altres. Pel que fa als veïns afectats, aquest servei pot ser un canal addicional, al marge de les reclamacions que es facin a l'Administració local, perquè vehiculin les seves queixes per la conducta dels usuaris.

A banda d'aquestes obligacions, se'n podrien incorporar les següents:

- La prohibició de causar molèsties per sorolls a la resta de veïns i el fet que els responsables del comportament dels menors són els progenitors.

- L'obligació del propietari o gestor de l'habitatge de lliurar als usuaris un document que reculli les normes de convivència acordades per la comunitat de veïns en què s'integra l'habitatge.

- L'obligació dels usuaris de respectar les normes de convivència i tractar amb respecte les instal·lacions comunes de l'immoble, de manera que assumeixin ells –o, si no és possible, el propietari de l'habitatge–, les despeses de reparació dels danys causats.

- Si els agents de l'autoritat registren més de tres incidències causades pels usuaris d'un mateix habitatge, amb independència que es tracti del mateix usuari o no, es pot iniciar un procediment de cessament de l'activitat d'habitatge d'ús turístic. Els ajuntaments tenen capacitat normativa per acordar-ho i, posteriorment, aplicar-ho.

La Llei 13/2002, de 21 de juny, de turisme de Catalunya, atribueix a l'Administració de la Generalitat competències per a l'exercici de les potestats administratives de planificació, programació, foment, inspecció i sanció regulades per la mateixa Llei, d'una manera exclusiva o en col·laboració amb altres administracions. També té atribuïdes competències per a l'exercici de les potestats administratives vinculades a la protecció de les empreses turístiques legalment constituïdes i a la defensa de l'activitat davant de l'intrusisme.

Per aquests motius, cal que l'Administració turística de la Generalitat cooperi i col·labori plenament amb les administracions locals, en especial pel que fa a la inspecció i el control dels habitatges d'ús turístic, tal com determina l'article 11 del Decret 159/2012, de 20 de novembre, d'establiments d'allotjament turístic i d'habitatges d'ús turístic. L'actuació municipal s'ha de centrar de forma decidida en dos àmbits:

la comprovació del compliment dels requisits dels habitatges d'ús turístic dels quals el propietari ha presentat la comunicació prèvia;

el cessament de l'activitat dels habitatges d'ús turístic que operin sense respectar la normativa vigent, ja sigui perquè no han presentat la comunicació prèvia d'inici de l'activitat o per altres motius.

La posada en marxa de plans de xoc en aquests dos àmbits ha de servir per enviar un senyal inequívoc que l'Administració municipal actua de forma decidida en la protecció dels drets dels veïns.

Per això, atesa la incidència que els habitatges d'ús turístic generen als veïns més propers, aquesta institució considera que l'Administració de la Generalitat, després d'escoltar els diversos actors afectats, hauria d'impulsar –amb caràcter prioritari– la modificació de la normativa vigent per exigir la llicència municipal com a títol administratiu que habiliti per a l'inici de l'activitat d'habitatge d'ús turístic.

Així mateix, cal una actuació decidida dels agents de l'autoritat davant les queixes veïnals que exposen situacions de molèsties per sorolls o incivisme en habitatges d'ús turístic. En qualsevol cas, l'incompliment de la legislació i la normativa aplicable hauria de comportar la paralització immediata de l'activitat.

7. REGULACIÓ EN LES ORDENANCES DE LES MOLÈSTIES DERIVADES DE LES RELACIONS DE VEÏNATGE

A banda del supòsit concret al qual s'ha fet referència al paràgraf anterior, habitatges d'ús turístic, el qual també es pot incloure en les relacions de veïnatge, es produeixen altres conflictes derivats d'aquest tipus de relació que no tenen res a veure amb l'exercici d'una activitat econòmica, sinó que les problemàtiques tenen l'origen en la convivència. Els més comuns són els problemes entre veïns derivats dels sorolls que provenen d'aparells d'aire condicionat, calderes, rentadores o per un volum massa alt de televisors i aparells de música. També són molt nombroses les queixes que provoquen els animals de companyia, durant el dia, però sobretot en horari nocturn, que és quan tot aquest tipus de molèsties es perceben amb més intensitat.

De fet, les lleis, els decrets i les ordenances municipals, ja tractin de la convivència ciutadana, del civisme, de l'ús dels espais públics o de la prevenció dels sorolls, acostumen a disposar que el comportament de les persones s'ha de mantenir dins d'uns paràmetres de bona convivència ciutadana. A més, aquestes normes estableixen quins són els comportaments o conductes que, quan superen uns determinats límits, es veuen subjectes a un règim d'infraccions i de sancions.

En el cas de les relacions de veïnatge, la solució és certament complicada, atès que, si bé es tracta de relacions que entren dins l'àmbit privat, les administracions també tenen el seu marge d'intervenció, en concret, fer complir les ordenances de convivència i de civisme que corresponguin. Els primers a poder comprovar in situ les molèsties denunciades són els membres de la policia local o de la guàrdia urbana, els quals són els que tenen per missió garantir el compliment de les ordenances que emparen el dret al descans dels veïns.

En molts casos, la intervenció de la policia local és suficient per fer cessar les molèsties. En d'altres, les conductes són reiterades i de vegades la seva intervenció pot ser insuficient, com ara en els casos de molèsties provinents d'animals de companyia que borden i ocasionen molèsties als veïns, ja sigui de dia o de nit. El problema rau en el fet que quan la policia local acudeix al domicili de la persona denunciant pot ser que les molèsties hagin cessat o bé que se sentin de forma intermitent.

Segons s'ha pogut contrastar en la tramitació de les queixes rebudes en aquesta institució, quan les molèsties són reiterades, l'Administració pot arribar a incoar un expedient sancionador i, en alguns casos, quan la convivència es veu greument afectada, aquesta institució ha arribat a demanar el comís provisional de l'animal o animals causants de les molèsties. Hi ha municipis que incorporen en les ordenances de convivència ciutadana la prohibició de deixar animals de companyia als balcons, patis i terrasses en horaris nocturns per evitar als veïns les molèsties que aquests animals poden provocar precisament de nit.

En definitiva, llevat que es tracti de molèsties fàcilment objectivables amb un mesurament acústic, com ara el cas d'aparells d'aire condicionat que funcionen superant els límits d'immissió o algun altre aparell que provoqui molèsties continuades (rentadora, etc.), la resta de molèsties, com, per exemple, un volum elevat dels aparells de reproducció musical o de la televisió del veí, són difícilment detectables per la policia local.

Per aquest motiu, el Síndic valora positivament els serveis de mediació entre veïns que han impulsat molts ajuntaments per intentar solucionar de forma pacífica les controvèrsies que puguin sorgir derivades de les relacions de veïnatge.

8. VALORACIÓ DE LA SITUACIÓ DES DE L'INFORME EXTRAORDINARI 2007

Tal com ja s'ha fet referència en la introducció, l'any 2007 el Síndic de Greuges va presentar davant del Parlament de Catalunya un informe extraordinari sobre contaminació acústica. Amb aquest informe, es vol deixar constància que, arran de la intervenció del Síndic en molts expedients i amb les recomanacions efectuades als ajuntaments en matèria de prevenció i control de la contaminació acústica, si bé no ens podem donar del tot per satisfets, sí que s'han constatat millores importants per part de les administracions en aquesta matèria i, en definitiva, una major consciència social del problema de la contaminació.

Aquests aspectes en els quals queda palesa aquesta millora són els següents:

- L'increment de mesuraments sonomètrics efectuats per les administracions, no tan sols quan ho requereix el Síndic de Greuges en el cas concret, sinó en primera instància quan la persona afectada s'ha adreçat a l'Administració.
- Un control més alt per part de la policia local en la supervisió de les activitats d'oci nocturn en els horaris de tancament i en les zones identificades com a problemàtiques. A instància del Síndic, s'efectuen controls més exhaustius en activitats que són generadores de sorolls.

En els casos d'oci nocturn derivats d'espectacles públics i activitats recreatives, que són l'objecte d'aquest informe, són il·lustratius dos expedients per molèsties derivades de la zona d'oci nocturn del carrer Borí Fontestà i de la sala de concerts KGB, a la ciutat de Barcelona, els quals van finalitzar, arran de la intervenció d'aquesta institució, en resolucions que van ser acceptades pel consistori municipal, en les quals precisament es demanava un major control policial.

En definitiva, l'Administració ha de posar una atenció especial a les activitats susceptibles d'ocasionar més soroll i que puguin ser generadores de més conflicte, sobretot amb els veïns més propers.

També s'han obtingut resultats positius en les recomanacions efectuades expedients de queixa derivats de les molèsties provinents de les guinguetes de platja, i s'ha aconseguit que les activitats nocturnes que es porten a terme tinguin uns horaris de tancament raonable i sense música excessiva.

En matèria de festes majors, el Síndic ha suggerit reiteradament a les administracions que s'adoptin mesures per reduir l'impacte acústic als veïns més propers. La resposta general que s'obté dels ajuntaments és positiva, tot i que la institució és conscient que encara hi ha molt marge de millora en aquest punt concret, ja que les administracions encara podrien adoptar més mesures per reduir l'impacte acústic que pot arribar a ocasionar als veïns una festa major, i amb uns horaris no justificats, malgrat tractar-se d'aquest tipus de celebracions.

Pel que fa a la problemàtica concreta de les terrasses, les propostes que el Síndic adreça als ajuntaments en els expedients tramitats són ben acollides. Un control més exhaustiu per part de la policia local pel que fa als horaris de tancament i també un control de les autoritzacions i els horaris d'activitats i terrassa són les mesures més adoptades, en un primer moment, pels ajuntaments.

- Cada vegada més s'observa una bona coordinació entre les administracions implicades en matèria de contaminació acústica, en primer lloc, els ajuntaments, que són qui tenen assumida aquesta competència, però també amb altres administracions, com ara les diputacions, que, com la Diputació de Barcelona, presten auxili material i tècnic als ajuntaments que així ho sol·liciten, i també el Departament de Territori i Sostenibilitat, que també està a disposició dels municipis que no disposen de mitjans.

De fet, en les seves resolucions el Síndic proposa als ajuntaments que no disposen de recursos per efectuar sonometries que es dirigeixin a les administracions esmentades en demanda d'auxili, i sempre obtenen una resposta positiva a la seva sol·licitud de suport material i tècnic.

9. CONCLUSIONS I RECOMANACIONS

Conclusions de caràcter general

- El dret dels veïns al descans i a viure sense sorolls excessius i molèsties intolerables ha de ser l'eix conductor de les polítiques públiques i de les actuacions de les administracions en l'àmbit de l'oci i el turisme. Aquest dret ha de ser plenament garantit.

- El Síndic considera que el dret al medi ambient adequat implica el dret a un medi acústicament no contaminat. L'article 27 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, de drets i deures amb relació al medi ambient, estableix que totes les persones tenen dret a viure en un medi equilibrat, sostenible i respectuós amb la salut, d'acord amb els estàndards i els nivells de protecció que determinen les lleis. També tenen dret a la protecció davant les diferents formes de contaminació. En definitiva: el dret a viure sense sorolls.

- Per garantir que els espectacles públics i les activitats recreatives (festivals de música o concerts de festa major, per exemple) no vulneren els drets de les persones que hi viuen a prop, el Síndic recorda l'obligació d'analitzar-ne acuradament l'impacte acústic perquè, si escau, es prenguin les mesures correctores més adequades per reduir els nivells d'immissió sonora al que estableix la normativa.

- Hi ha queixes que tenen com a denominador comú la inactivitat o la manca de resposta dels ajuntaments a les denúncies dels veïns per les molèsties per sorolls i incivisme que provoquen alguns dels inquilins dels habitatges d'ús turístic.

- El desenvolupament d'una activitat econòmica com ara turisme s'ha de fer amb ple respecte a la legalitat vigent i als drets dels veïns a viure sense molèsties que superin els llindars raonables de la tolerància.

- La percepció generalitzada dels veïns afectats és que l'actuació de l'Administració no és prou contundent per posar fi a aquest tipus de conductes i que tant les persones

que les provoquen com els titulars dels establiments queden impunes.

- La problemàtica de sorolls que ocasionen els clients que surten fora dels locals a fumar s'ha convertit en una queixa generalitzada, que afecta tant ciutats grans com petits municipis. El fet que un grup de persones surti fora d'un establiment no hauria de suposar cap inconvenient als veïns.

- Cal una actuació decidida dels agents de l'autoritat davant les queixes veïnals que exposen situacions de molèsties per sorolls o incivisme. En aquests casos, els ajuntaments han de prendre mesures de control i prioritzar aquest tipus de problemàtica, que ha de tenir un caràcter de servei prioritari per a les policies locals.

- Cal que l'Administració sigui més activa a l'hora d'actuar i també més contundent. Cal dur a terme una actuació inspectora continuada i eficaç per detectar els focus problemàtics amb agilitat perquè no es cronifiquin les molèsties, i cal adoptar mesures que no impliquin únicament sancionar.

- Les activitats extraordinàries s'han de limitar al nombre màxim dels dotze que estableix la normativa, amb independència de qui les organitzi (el mateix ajuntament o entitats privades), i si en segons quins municipis es veu insuficient la xifra permesa, s'hauria de proposar una modificació normativa que permetés augmentar el nombre d'activitats extraordinàries que es poguessin dur a terme durant un any.

- Els ajuntaments han d'objectivar les molèsties que produeixen les activitats musicals complementàries d'un establiment mitjançant la realització d'un mesurament sonomètric des del domicili de la persona denunciant. També s'han d'instal·lar limitadors de so en els equips musicals i cal que el titular de l'activitat aportï l'estudi acústic que justifiqui el compliment dels límits que estableix la normativa.

- Els ajuntaments han estat generosos en la concessió d'autoritzacions per ocupació de l'espai públic com una font alternativa d'ingressos de què disposaven abans de la crisi. Aquesta pràctica, que pot ser bona

per a la hisenda municipal, és dubtós que ho sigui per garantir la bona convivència entre oci i veïns, i fins i tot per a la lliure circulació dels ciutadans en l'espai públic.

- No es pot aplicar l'horari de tancament dels bars i restaurants a les seves terrasses per raons òbvies, com és el fet que es tracta d'una activitat a l'aire lliure susceptible d'ocasionar molèsties. El titular de l'establiment pot adoptar mesures per reduir els sorolls de les terrasses, com ara la col·locació de tacs de goma a les taules i cadires per evitar soroll en cas de moviment, i la substitució de les cadenes de ferro per cadenes que estiguin folrades de plàstic.
- Els veïns pateixen les molèsties que ocasionen els turistes que no compleixen les normes de conducta que estableixen les ordenances de convivència i el Decret 159/2012, de 20 de novembre, d'establiments d'allotjament turístic i habitatges d'ús turístic.
- És necessari que l'Administració turística de la Generalitat cooperi i col·labori plenament amb les administracions locals, en especial pel que fa a la inspecció i el control dels habitatges d'ús turístic, tal com determina l'article 11 del Decret 159/2012, de 20 de novembre, d'establiments d'allotjament turístic i d'habitatges d'ús turístic.
- Les administracions han d'actuar amb fermesa davant les situacions de contaminació acústica provades per evitar la judicialització dels conflictes.
- Les problemàtiques derivades de la convivència veïnal són de resolució difícil, i és molt important la intervenció de la policia local o de la guàrdia urbana per resoldre en un primer moment les controvèrsies que es generen, i també els serveis de mediació en l'àmbit de la convivència veïnal.

Recomanacions

Les recomanacions següents parteixen d'una premissa bàsica, que no és altra que el compliment de la llei d'acord amb les normes existents que regulen la protecció

contra la contaminació acústica i els establiments públics i les activitats recreatives.

1. Cal que l'administració corresponent creï taules de negociació entre les parts implicades per tractar els conflictes que sorgeixen en barris amb excés de locals d'oci nocturn o per algun local concret que generi molèsties de convivència greus i continuades.
2. Cal que els ajuntaments aprovin ordenances que regulin els horaris de les terrasses, o que incorporin aquestes previsions en les ordenances de convivència ciutadana o de regulació dels establiments de què disposi el municipi, i que les facin complir.
3. Cal adaptar el règim sancionador que hi ha actualment en matèria d'espectacles públics i activitats recreatives perquè les sancions estiguin en consonància amb les característiques i la grandària del local.
4. Cal que es modifiquin els horaris actuals que estableix l'Ordre INT/358/2011, de 19 de desembre, per la qual es regulen els horaris dels establiments oberts al públic, dels espectacles públics i de les activitats recreatives sotmesos a la Llei 11/2009 i al seu Reglament, perquè no afavoreixen l'equilibri entre oci nocturn i descans de les persones, per la qual cosa s'haurien de reduir.
5. Cal una modificació de l'actual legislació en matèria d'habitatges d'ús turístic, de manera que, quan comparteixin activitat amb habitatges habituals, es considerin una activitat amb incidència ambiental, i com a tals hagin de requerir llicència prèvia per funcionar.
6. És necessari que l'Administració turística de la Generalitat cooperi i col·labori plenament amb les administracions locals, en especial pel que fa a la inspecció i el control dels habitatges d'ús turístic, tal com determina l'article 11 del Decret 159/2012, de 20 de novembre, d'establiments d'allotjament turístic i d'habitatges d'ús turístic.

Les administracions haurien de valorar que la normativa estableixi l'obligatorietat que

els habitatges d'ús turístic s'agrupin en blocs d'edificis dedicats únicament a aquest tipus d'activitat perquè no interfereixin en la vida dels veïns residents.

7. Cal un replantejament de la Llei 11/2009, de 6 de juliol, de regulació administrativa dels espectacles públics i les activitats recreatives, ja que el règim de la comunicació prèvia no ha d'anar en detriment d'un

control rigorós per part de l'Administració. Les queixes que rep el Síndic de Greuges demostren que, emparant-se en aquest títol, es cometen abusos.

8. Les administracions han de vetllar perquè la policia local dugui a terme una actuació decidida davant les queixes veïnals que exposen situacions de molèsties per sorolls o incivisme.

SÍNDIC

EL DEFENSOR
DE LES
PERSONES

Síndic de Greuges de Catalunya
Passeig Lluís Companys, 7
08003 Barcelona
Tel 933 018 075 Fax 933 013 187
sindic@sindic.cat
www.sindic.cat

